

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Jitky Zavřelové a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **M. S. P.**, zast. Mgr. Filipem Dusem, advokátem se sídlem Varšavská 714/38, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2023, čj. OAM-57276-7/ZM-2023, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 3. 2025, čj. 54 A 17/2023-65,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozsudkem Krajský soud v Ústí nad Labem zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení žalobou napadeného rozhodnutí (sdělení) ze dne 31. 3. 2025, jímž žalovaný vyrozuměl žalobce o tom, že nesplnil podmínky pro oznámení změny zaměstnavatele dle § 42g odst. 7 a 8 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“). Krajský soud přisvědčil žalovanému, že žádosti žalobce nebylo možno vyhovět. Žalobci skončil pracovní poměr dne 15. 5. 2023 a oznámení o změně zaměstnavatele žalovanému doručil až dne 10. 8. 2023. Žalobce tedy předmětné oznámení nepředložil správnímu orgánu nejpozději ve lhůtě 60 dnů ode dne, kdy mu skončil pracovní poměr (§ 42g odst. 7 *in fine* ve spojení s § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Jako důvodnou neshledal krajský soud ani žalobní argumentaci, podle které nedošlo dne 15. 5. 2023 k řádnému rozvázání pracovního poměru mezi žalobcem a jeho zaměstnavatelem.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[2] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Předně poukázal na nepřezkoumatelnost rozsudku

krajského soudu. Krajský soud řádně nevypořádal všechny námitky. Dále stěžovatel namítal, že obsah spisu neposkytuje oporu pro závěry žalovaného a krajského soudu. Nepřípadné jsou i závěry stran ukončení pracovního poměru. Shledal-li pak žalovaný v postupu stěžovatele pochybení, měl jej vyzvat k odstranění vad. Pokud tak neučinil, zatížil své rozhodnutí další nezákonností. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil jak rozsudek krajského soudu, tak i žalovaným vydané sdělení. Současně navrhl, aby byl podané kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

[3] Žalovaný neshledal kasační námitky důvodnými. Závěry krajského soudu považuje za plně přezkoumatelné. Odmítl, že by v daném případě nedošlo k náležitému zjištění skutkového stavu. Sdělení o nesplnění podmínek má plnou oporu ve spisovém materiálu. Postup správních orgánů i soudu byl veden v mezích právní úpravy i judikatury. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek a kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[4] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[5] Kasační stížnost není přijatelná.

[6] Soud předně konstatuje, že předmětné sdělení lze napadnout přímo správní žalobou, neboť proti němu nejsou přípustné opravné prostředky ve správním řízení (viz rozsudky zdejšího soudu ze dne 12. 5. 2005, čj. 2 Afs 98/2004-65, ze dne 27. 9. 2021, čj. 10 Azs 156/2021-28, ze dne 27. 7. 2022, čj. 2 Azs 133/2022-22, ze dne 14. 10. 2024, čj. 5 Azs 46/2024-38, či usnesení ze dne 17. 9. 2021, čj. 8 Azs 56/2021-41, ze dne 5. 5. 2025, čj. 22 Azs 14/2025-36 atp.).

[7] Nejvyšší správní soud současně neshledal, že by napadený rozsudek krajského soudu trpěl vadou nepřezkoumatelnosti. Vypořádání jádra vznesené argumentace krajským soudem konvenuje východiskům ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (k tomu srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 31. 1. 2008, čj. 4 Azs 94/2007-107, ze dne 21. 8. 2008, čj. 7 As 28/2008-76, či usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74).

[8] Ani při přezkoumávání skutkového stavu se krajský soud nedopustil pochybení, jež by svojí povahou stály proti základním zásadám přezkumného soudního řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, čj. 2 Azs 27/2003-59, ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 Azs 24/2003-42, ze dne 21. 12. 2005, čj. 6 Azs 235/2004-57, ze dne

pokračování

13. 8. 2008, čj. 2 Azs 45/2008-67, ze dne 27. 1. 2009, čj. 2 Azs 91/2008-66, či usnesení téhož soudu ze dne 7. 11. 2019, čj. 2 Azs 75/2019-46). Krajský soud náležitě vysvětlil, proč aproboval závěr žalovaného o nesplnění podmínek pro oznámení změny zaměstnavatele dle § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců z důvodu nedodržení zákonné lhůty. Akcentoval, že ve spise je založeno dostatek podkladů, ze kterých lze bezpečně dovodit, že k ukončení právního poměru mezi stěžovatelem a jeho zaměstnancem došlo již dne 15. 5. 2025, přičemž oznámení o změně zaměstnavatele doručil stěžovatel až dne 10. 8. 2025.

[9] Rovněž na základě námitek, jimiž stěžovatel brojil proti právnímu posouzení věci, neshledal Nejvyšší správní soud důvod k přijetí kasační stížnosti k věcnému přezkumu. Krajský soud na podkladě relevantní právní úpravy zkoumal splnění podmínek pro vyhovění předmětné žádosti, (§ 42g odst. 7 až 9 a § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), přičemž vypořádal i otázku okamžitého ukončení pracovního poměru (§ 72 a § 334a zákoníku práce). Na věc nahlížel v mezích označené právní úpravy a konstantní judikatury (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 6. 2018, sp. zn. 21 Cdo 343/2018, či usnesení téhož soudu ze dne 22. 10. 2015, sp. zn. 21 Cdo 2928/2014, ze dne 27. 2. 2020, sp. zn. 21 Cdo 3738/2019). Z judikatury současně vyplývá, že je-li okamžité zrušení pracovního poměru zaměstnance ze strany zaměstnavatele napadeno zaměstnancem u civilního soudu, správní orgány musí vyčkat jeho rozhodnutí, závisí-li jejich rozhodnutí na zodpovězení otázky platnosti předmětného zrušení pracovního poměru. Z uvedeného *a contrario* vyplývá, že v opačném případě správní orgán vyčkávat nemusí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2020, čj. 4 Azs 164/2020-41). Je pravdou, že v takovém případě si správní orgány musí obstarat dostatek podkladů pro své závěry, této povinnosti však žalovaný dostál. Shromážděné podklady pak žalovaný hodnotil objektivně a s přihlédnutím ke všemu, co vyšlo v řízení najevo (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 24. 5. 2006, čj. 1 Afs 77/2005-43, ze dne 22. 3. 2016, čj. 2 As 20/2016-29, ze dne 30. 3. 2016, čj. 10 Azs 274/2015-32, ze dne 5. 4. 2018, čj. 9 Azs 438/2017-25, ze dne 25. 4. 2018, čj. 8 Azs 280/2017-29 atp.). Lze dodat, že v nyní souzené věci stěžovatel netvrdí natož nedokládá, že by proti okamžitému zrušení pracovního poměru brojil u civilních soudů. Nepředložil ani žádné rozhodnutí civilního soudu, které by autoritativně stanovovalo jiný okamžik ukončení pracovního poměru.

[10] Za situace, kdy bylo postaveno na jisto, že žádost byla podána po uplynutí zákonné lhůty, nebylo nutné, aby žalovaný stěžovatele vyzýval k odstranění vad podání, resp. činil ve věci další kroky. Nedodržení 60denní lhůty je totiž nutno prizmatem konstantní judikatury (srov. rozsudky ze dne 26. 7. 2024, čj. 4 Azs 114/2023-34, ze dne 14. 11. 2024, čj. 10 Azs 173/2024-40, či usnesení ze dne 30. 4. 2025, čj. 8 Azs 182/2024-36, ze dne 5. 5. 2025, čj. 22 Azs 14/2025-36) považovat za neodstranitelnou vadu. Jiný závěr nevyplývá ani ze směrnice Evropského parlamentu a rady 2011/98/EU o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci na území členského státu pro státní příslušníky třetích zemí a o společném souboru práv pracovníků ze třetích zemí oprávněně pobývajících v některém členském státě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2023, čj. 4 Azs 124/2023-34). Lze dodat, že „*poučovací povinnost správních orgánů v řízení, která vedou, je obecně zaměřena na poučení o procesních právech a povinnostech (§ 4 odst. 2 správního řádu z roku 2004). Do poučovací povinnosti však již nepatří návod, co by účastník řízení měl nebo mohl činit, aby dosáhl žádaného výsledku.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, čj. 5 As 1/2010-76).

[11] Ani žádná další stížní argumentace dle Nejvyššího správního soudu nezakládá přijatelnost kasační stížnosti. Ta podle soudu nevyvolává otázky, které by dosud nebyly v judikatuře řešeny nebo byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinění judikaturního odklonu. Nejedná se ani o případ zásadního pochybení krajského soudu, jež by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud posoudil daný případ v souladu s ustálenou judikaturou, od níž Nejvyšší správní soud neshledal důvodu se odchýlit (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2024, čj. 8 Azs 132/2024-42).

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[13] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože ve věci bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 8. 2003, čj. 2 Azs 3/2003-44, či usnesení ze dne 20. 6. 2012, čj. 6 Ads 73/2012-17).

[14] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. bod 53 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 12. června 2025

Tomáš Foltas
předseda senátu